

Svar på Spørgsmål

Spørgsmål nr. 1: Afholdelsen af det arabiske topmøde var berammet til marts 2004 e.Kr., hvor afholdelsen blev aflyst før afholdelsen(s datoen). På daværende tidspunkt skyldtes det efter forlydende uenighed mellem de arabiske regimer om reform af ligaen og den politiske reform, mens det er velkendt at de arabiske regimers politiske tilstand er magen til hinanden, da regenterne er lige hvad angår undertrykkelse og forbud mod ytring af sandhedens ord. Nu er snakken om topmødets forsamling i slutningen af denne måned - 5/2004 e.Kr. - vendt tilbage, hvor det er kendt at intet nyt er forekommet i forbindelse med de arabiske politiske forhold. Hvad er det så, der forhindrer regenterne i at afholde topmødet i marts, og overbeviste dem om afholdelsen heraf i maj? Vil topmødet blive afholdt reelt, eller vil det samme sidst?

Svar nr. 1: Afholdelsen af topmøderne afgøres ikke selvstændigt af de arabiske regenter. Tværtimod bliver disse afholdt efter hvad de kolonimagter, som påvirker regionen, USA og Europa (eller Storbritannien), ønsker. Selv sluterklæringens afgørende punkter er efter disse stateres ønske, hvor de generelle punkter ligger under de arabiske regenters beføjelser!

For at få kendskab til motiverne bag afholdelsen, aflysningen og derefter forsøget på at forsamle sig, skal vi gå lidt tilbage:

Afholdelsen af topmødet i marts i år var bestemt for et år siden, dvs. under afholdelsen af sidste topmøde. Men før det blev afholdt i marts i år, blev de arabiske regenter pålagt at tage nogle ting, der indtraf, i betragtning:

1. Den 13.2.2004 e.Kr. erklærede USA et dokument som har titlen ”Stormellemøstprojekt”. USA kaldte projektet for ”stort”, for at det ikke alene omfatter hvad der er kendt som Mellemøsten, men hele regionen fra Marokko til Pakistan. Projektet omfatter således hele den arabiske region, jødestaten, Tyrkiet, Iran, Afghanistan og Pakistan. USA erklærede at den vil fremlægge sit projekt til de otte industrilandes topmøde, som er berammet til at blive holdt i (den amerikanske) delstat Georgia i den kommende juni måned. Meningen er at topmødet vedtager projektet efter at industrilandenenes udenrigsministre har drøftet det under deres møde, som er ansat den 14.5.2004. e.Kr. USA har ikke rådført sig med de arabiske lande om sit projekt, men bad dem om at drøfte det under deres topmøde og udtrykke deres meninger herom; rettere sagt at vedtage implementering heraf. Dokumentet kræver den politiske ”reform” og ”reformeringsen” af den Arabiske Liga fra de arabiske lande, for således at disse lande harmonerer med det store projekt, som er rummelig nok til at omfatte alle inden for en organisation. Projektets tekster var utvetydige i at disse blev formuleret for at tjene de amerikanske interesser, uanset deres indpakning, som skulle give indtrykket af vækst i regionen. I projektets tekster hedder det: ”Bevarelsen af USA’s sikkerhedsmæssige interesser ...”, at skubbe i retning af ”genformning” af Mellemøstregionen, og tilsigter ændring af regimerne ”efter amerikansk perspektiv”. Nogle analytikere kommenterede ovennævnte ved at sige, at det er ”et projekt, der er baseret på at påtvinge et amerikansk mønster og værdier på en faderskabsagtig måde ...”. Dokumentet gjorde ikke løsning af den arabisk-israelske konflikt til et krav for iværksættelsen af projektet. Projektet, som USA fremlagde, skal derimod sættes i gang, uanset om konflikten bliver løst eller ej. Ligeledes blev projektet ikke forbundet med spørgsmålet om besættelsen af Irak.
2. Europa indså at USA ikke ønsker at efterlade nogen plads til denne i Mellemøsten. Derfor skyndte de tre store i Europa til et møde i Berlin den 18.2.2004 e.Kr. Mødet omfattede Frankrig, Tyskland og Storbritannien, som erklærede deres støtte til foregående idéer, der blev fremsat af Tysklands udenrigsminister, Joschka Fischer, under München-konferencen, således at disse idéer danner grundlaget for et europæisk udspil. I deres udspil anførte de nødvendigheden af at rådføre sig med regionens befolkning. Ydermere sagde de at man ikke bør påtvinge løsninger udefra, med hentydning til USA’s projekt. Endvidere gjorde de drøftelsen af den arabisk-israelske konflikt til en vigtig sag for udspillet succes, og ligeledes løsningen af Irak-problemet gennem overdragelsen af den reelle magt til Irak. For at udspillet får den komplette europæiske status, have en vis troværdighed gennem konsultation med regionens befolkning samt tager sin endelige form, skulle det nødvendigvis drøftes under udenrigsministerkonferencen for landene af det europæisk-mellemøstlige partnerskab, der var ansat til 5-6.5.2004 e.Kr., og efter optagelsen af de ti europæiske lande den 1.5.2004 e.Kr. Disse tre ledere mente også at man bør fremlægge udspillet - når det får sin endelige form og bliver studeret af EU - med alle dens medlemmer - for industrilandenenes topmøde og NATO-topmødet i juni måned i år, for således at det bliver drøftet sammen med det amerikanske dokument i de førnævnte topmøder.

3. Således lå ”Stormellemøstprojekt”, som USA formede, klar ved den foreslåede afholdelse af det arabiske topmøde i marts 2004 e.Kr. Det europæisk-mellemøstlige projekt krævede derimod at man skulle vente på optagelsen af de ti europæiske lande, samt på mødet i Dublin den 5-6.5.2004 e.Kr. mellem alle EU’s udenrigsministre sammen med ministrene af sydøst-Middelhavets lande under navnet af det europæisk-mellemøstlige partnerskab, for således at projektet derigennem bliver krystalliseret i sin endelige form for de femogtyve europæiske lande.
4. Da topmødet skulle drøfte den politiske reform, dvs. dannelsen af regimerne og reformering af ligaen, så den harmonerer med den amerikanske og europæiske Mellemøst, opstod der splittelse: Skal topmødet afholdes og drøfte idéerne fra det amerikanske projekt, der ligger klar, eller skal det udskydes indtil idéerne fra det nye EU bliver krystalliseret i form af et europæisk projekt, som EU fremlægger til de relevante lande i Dublin-mødet? Egypten, Saudi Arabien og Syrien ønskede afholdelsen af topmødet. Derimod gik Tunesien og Maghrib-landene (dvs. Nordafrikanske lande) med opbakning fra de fleste af Golfstaterne ind for udskydelsen af topmødet indtil begge projekter vil blive klare, så de studeres samtidig. Med andre ord blev staternes orientering tydelig mellem dem, der er amerikansk-orienterede og dem, som er europæisk-orienterede. For Tunesien så det ud til at Egypten-gruppen havde et stærkere argument for afholdelsen af topmødet, fordi det var fastsat før; så hvordan kan det blive udskudt? Tunesien mente, at fortsættelsen af diskussionen frem og tilbage omkring spørgsmålet ville føre til at afholdelsen vejer mest. Derfor afgjorde Tunesien spørgsmålet og besluttede den sidste dag, eller snarere i sidste øjeblik af udenrigsministrenes møde, at udskyde afholdelsen af topmødet og at gøre aflysning heraf til en faktisk realitet. Med hensyn til rygterne om, at Tunesien protesterede mod at nogle lande ikke var enige i politisk reform, hvorimod den selv var enig herom, så passer det ikke. Dette skyldes at Tunesien er voldsommere end nogle af de øvrige lande i sin brutalitet og arrestationer af den politiske opposition i landet. Tunesien forbyder endda de muslimske kvinder i at dække deres hoveder og tvinger dem til at tage khimar (hovedtørklæde) af i de offentlige institutioner og i skolerne. Ikke nok med det, på nogle tidspunkter forfulgte regimets bødler kvinderne, der bærer ”hijab” på gaderne og markederne.
5. USA ønskede afholdelsen af topmødet i marts og anvendte pressionsmidler for realisering heraf for at dets dokument bliver det eneste, der bliver fremsat til topmødet. Men den formåede det ikke. Egypten forsøgte at kalde til afholdelsen af topmødet i Kairo, selv hvis det skulle være i en mindre form, men kunne ikke pga. Tunesiens - og de europæisk-orienterede lande, der bakker op om denne - insisteren på at vente på drøftelsen af det europæiske projekt i Dublin-topmødet, så begge projekter bliver studeret samtidig under (det arabiske) topmøde.
6. Før afholdelsen af Dublin-topmødet udtalte embedsmænd i den amerikanske administration den 4.5.1994 e.Kr. at de arbejder på en revideret udgave af ”Stormellemøstprojekt”, og at de ”lægger de sidste ritouche på projektet for derved at sikre projektets opnåelse af NATO’s og EU’s støtte for projektet og opbakning fra det arabiske topmøde, som vil afholdes i Tunesien i nuværende marts måned). Formålet er, at der på banen alene forbliver eet projekt, som USA har fuld kontrol over, og det ser ud til at USA mislykkedes. (Lige før blev der i kølvandet på mødet mellem de otte industrilandes udenrigsministre den 14.5 erklæret at uenighedskløften er blevet mindre, men uafgjort, især vedrørende spørgsmålet om at forbinde projektet med den arabisk-israelske konflikt og ligeledes med Irak-spørgsmålet).
7. Alt dette gjorde afholdelsen af topmødet i slutningen af denne måned (som er erklæret den 22-23.5.2004 e.Kr.) mulig, da stormagternes og de halvstormagters retledningslinier er gennemført. Følgelig blev det, der var påkrævet fra de arabiske regenter klart for dem. Det er heller ikke usandsynligt at de får tilsendt de detaljerede retningslinier for den politiske reform ifølge den nye formning af regionen, især hvis USA lykkes med at få EU’s samtykke til projektet, som den erklærede at den reviderer. Dermed vil USA fremlægge ens retningslinier for de fremmødte, retningslinier som regenterne ikke vil være uenige om, da dem, der står bag disse, har givet deres samtykke herom. Derfor er muligheden for afholdelsen af topmødet højst sandsynlig, med mindre disse regimer tager deres skamklædedragt helt af og udskyder topmødet endnu en gang og venter på udfaldet af de otte industrilandes topmøde, der får fremlagt begge projekter i den kommende juni måned.
Det er værd at nævne, at den intenderede politiske reform ikke er at de regerede vælger deres regenter eller at de ytrer deres meninger frit og frivilligt, da dette vil medføre frafaldet af alle USA’s og Europas medhjælpere i regionen, samt vil gøre Islam, som ummah bekender sig til, til styreren af ummah, hvilket kufr-kolonistater ikke accepterer grundet bevarelsen af deres agenter i regionen. Meningen med den politiske reform er derimod genformning af regenterne i overensstemmelse med de herskende magter i regionen, som ser stort på deres diktatur og tyranni, så længe de gennemfører de pågældende kolonistaters planer.

Vi ønskede faktisk ikke at komme ind på topmødet, men kun fordi spørgsmålet forekom. Dette skyldes, at de arabiske topmøder ”hverken løser eller binder” noget som helst. De bliver endda ikke enige om noget godt for ummah, hvilket står klart igennem alle disse topmødernes forløb, der snart fylder et halvt århundrede.

Topmøderne er en gave hos de livlige stater, der varetager folks anliggender med det, der glæder og oprejser dem, hvorimod topmøderne i vores lande er en ulykke grundet manglen på den trofaste leder, der varetager folks anliggender ifølge deres deens love, den mægtige Islam. Derimod varetages anliggenderne i overensstemmelse med kolonialisternes ønsker. Derfor tilfører deres topmøder skaden en yderligere skade; må Allah forbande dem! Hvor er de bortvendte fra sandheden.

Spørgsmål nr. 2: Valgperioderne i Indien blev afsluttet den 10.5.2004 e.Kr., og der blev erklæret sejr for Kongrespartiet og tilbagetrædelsen af den forrige regering, Bharatiya Janata-partiet (BJP), der ledte koalitionsregeringen i otte år op til i dag. Hvordan kunne dette ske trods den amerikanske støtte til Vajpayee? Og hvorfor udtrykte Pakistan bekymring for Kongrespartiets sejr, når man er bekendt med Janata-partiets fare, da det er et fanatisk hinduistisk parti, hvis fortid imod muslimerne er voldsommere end det sekulære Kongresparti, som er ”åbent” over for andre religioner, eller er årsagen til bekymringen denne uforventede, overraskende ændring i Indien?

Svar nr. 2: Englændernes indflydelse i Indien fortsatte - efter dens ”selvstændighed” - i ca. halvtreds år, hvor Kongrespartiet var den aktive og herskende magt og englændernes politik var den dominerende. USA havde ydet alle mulige kræfter og midler og fik endda assistance fra Abdel-Naser sammen med Nehru for derved at skabe et gennembrud i Indien, men formåede det ikke indtil den fik chancen under valget i 1996 e.Kr., ved Vajpayees overtagelse af magten. USA opbakkede ham med alt muligt og muliggjorde for ham en sejr, han ikke fortjente under Kargil-kampen, hvor den pressede Pakistan til at trække sin hær og ikke støtte kampmændene i Kargil-højderne. Derefter støttede USA Vajpayee både militært og økonomisk og forhindrede Pakistan i at få avancerede våben (som fx udsættelsen af leveringen af fly-handlen, trods Pakistans betaling herfor). Formålet er at Vajpayee fremstår over for det indiske folk som værende årsagen til deres militærmagts overlegenhed i forhold til rivalmagten, Pakistan. Alt dette har fundet sted fordi USA mente at Kongrespartiets popularitet var stærk og at Janata bestod af en koalitions sammenslutning, der ikke ville være i stand til at stå imod Kongrespartiet uden støtte.

Men Janata-partiets fatale slag kom fra denne støtte! Det er fordi USA væltede en økonomisk støtte og pumpede penge i Janatas regering og fik den til at vedtage ”privatiseringen”. Dermed fandtes der gigantvirksomheder og en økonomisk vækst, men efter kapitalistisk mønster, dvs. forøgelse af rigdomskoncentrationen, hvilket ikke passer lande, hvori fattigdom er udbredt. Af denne grund fandtes der velhavende, finansselskaber og fabrikker i byerne, hvorimod de fattige blev endnu fattigere, især på landet og i landsbyerne.

Oven i denne økonomiske tilstand (som er modsætningsfuld mellem to parter: Rovgrisk rigdom og dyb fattigdom), er der tilføjet et andet element, som er det nationalistiske, religiøse fanatisme iblandt hinduerne, idet de begik massakrer mod muslimerne og ødelæggelse af deres moskéer og nedlagde nogle heraf og chikanerede endda andre ”religiøse” grupper.

I tillæg hertil er der tilføjet et tredje element, som er Kongrespartiets traditionsrigdom og politiske snuhed efter den britiske stil, hvor det bekæmpede Janatas religiøse fanatisme gennem at fremvise Kongressens sekularisme sådan at den ikke holder med nogen religion frem for en anden. Derudover bekæmpede Kongrespartiet kapitalistens privatisering ved at fremvise sin venstreorientering gennem etablering af projekter varetaget af staten og skabelsen af arbejde for arbejdere og de fattige. Derefter fokuserede Kongrespartiet på Janata-partiets standpunkt i forhold til Kashmir, idet det lod sidstnævnte træde frem som svag over for Pakistan, fordi Kongrespartiet ikke accepterer at det besatte Kashmir bliver genstand for forhandling, da Nehru indlemmede det ved en beslutning i 1956 e.Kr. og erklærede betragtningen heraf som en uadskillelig del af Indien.

Det sidstnævnte er netop det, som Pakistan frygter, taget i betragtning at USA havde forholdsvis indflydelse både i Indien under Vajpayee æra og Pakistan under Musharraf's tid. Grundet USA's påvirkning gik de ligeledes begge med til at indlede forhandlinger omkring Kashmir og afdæmpning af spænding imellem dem, og det er lige hvad Pakistan frygter ikke at fortsætte pga. Kongrespartiets sejr og sandsynligheden af at det danner regering, da partiets loyalitet tilhører englændere og dets politiske snuhed følger deres spor. Følgelig består partiets fare mod Pakistan ikke kun i ”fredens” langsomme tempo, men også i dets påvirkning på tilbagevendelsen af englændernes indflydelse til Pakistan som det skete i Indien. Og det er netop, hvad Musharraf frygter, da dette indvirker personligt på ham.

Dermed er Pakistans bekymring politisk og skyldes tilbagevenden af englændernes indflydelse på ny i Indien grundet Kongrespartiets sejr i valget og sandsynligheden for dets dannelse af regering. Dette er årsagen til Musharraf's bekymring. Det er ligegyldigt for ham hvad muslimerne udsættes for fra Kongrespartiets eller Janatas side, da de begge beskadigede muslimerne og påførte dem en voldsom skade. Kongrespartiet (som er sekulært venstreorienteret) har en dyster fortid mht. muslimerne, og er lige så dystert som det fanatiske hinduistiske Janata-parti over for muslimerne. De er begge enige om fjendskabet mod muslimerne, selv om dette fjendskabs skarphed måtte evt. variere afhængigt af den lokale, regionale og internationale politik.

Kuffar vil blive ved med at flokkes om muslimerne, uanset hvor forskellige disse kuffars partier eller betegnelser måtte blive indtil Allah (swt) skænker ummah'en den retledte khalifah, som omgiver denne med sit råd og varetager dens anliggender, og ummah beskytter sig selv ved og kæmper bag.

Spørgsmål nr. 3: Den 11.5.2004 e.Kr. pålagde den amerikanske administration sanktioner mod Syrien inden for rammen af Loven om Ansvarsdragning af Syrien, til trods for gentagne udtalelser fra de syriske embedsmænd om at de ydede USA efterretningsmæssige og informationsmæssige assistance inden for "bekæmpelsen af terror". Dette er udover deres konstante benægtelse af at skulle have tilladt udsendelse af kampmænd fra Syrien til Irak. Betyder det en ændring i USA's syn på Syrien, eller er det en begyndelse for USA's implementering af sit "Stormellemøsten" projekt gennem skabelse af ændring i regionen?

Svar nr. 3: Der er ingen ændring i USA's syn på Syrien. De politiske og diplomatiske forhold er ikke afbrudt. Som du nævnte i spørgsmålet udviste Syrien et bemærkelsesværdigt samarbejde gennem levering af efterretningsmæssige oplysninger til USA omkring hvad der kaldes "bekæmpelsen af terror". Ydermere er der begge parter konstante erklæringer om deres klarhed til dialog samt at dialogkanalerne er åbne. Det er hvad den syriske ambassadør i USA udtalte, hvor han – citeret af al-Hayat avisen den 12.5, dvs. efter Bush's indførelse af sanktionerne – at: "Forbedringshorisonten i forholdet til USA er stadig til stede og der er interesse hos begge parter i åbne dialogkanaler". Ydermere har den syriske ambassadør i USA ledsaget en delegation af amerikanske jøder af syrisk afstamning under deres besøg til Syrien, og den syriske præsidents modtagelse af dem den 11.5. Og under sin tilstedeværelse i Damaskus sammen med den førnævnte delegation blev ambassadøren - ifølge al-Hayat avisen - spurgt om Bush's beslutning om indførelse af sanktionerne mod Syrien, når dialogkanalerne er åbne som ambassadøren sagde, så svarede han: "Præsident Bush's beslutning om indførelse af nogle sanktioner kom efter tre måneders tilbageholdenhed og efter trusler fra ekstremister i Kongressen om at foretage nye skridt, såfremt han ikke erklærer implementeringen af nogle sanktioner".

Det er velkendt at Bush underskrev resolutionen i midten af december 2003 e.Kr. efter at den blev vedtaget af Kongressen som resultat af konkurrence om at vinde jødernes stemmer mellem demokraterne, der fremsatte loven, og republikanerne som "overbød" dem i forhold til dette. Det ser ud til at Bush var tilbageholdende i sin implementering af loven indtil demokraterne forsøgte at udnytte Bush's tilbageholdenhed i sin implementering heraf. Derefter truede de med at tage emnet op til diskussion i kongressen på ny, udnyttende i denne forbindelse den nærliggende valgdato. Følgelig blev løsningen, som administrationen blev enig om efter indstilling fra republikanerne i kongressen, om at indføre nogle sanktioner for derved at lade chancen passere demokraterne valgmæssigt.

I al fald har sanktionerne ikke påvirkning på Syrien, som den syriske ministerpræsident og en række politiske analytikere udtalte, og som det forholder sig i sagens natur ud fra typen af de sanktioner, der blev indført. Tværtimod udgør disse sanktioner et valgmæssigt budskab for at formilde den jødiske lobby og den neohøjre kristendom, som støtter jøderne, samt for at vinde begge grupperes stemmer.

Hvad angår det at indførelsen af sanktionerne mod Syrien skulle være starten på implementering af det amerikanske projekt "Stormellemøsten" gennem skabelsen af ændring i regionen, så er det uforventet at dette projekt bliver fremlagt til implementering, men kun efter man bliver færdig med den amerikanske valgperiode, dvs. i det kommende år. På dette tidspunkt ville USA have fremlagt projektet til NATO-alliancen, EU og industrilandene i deres topmøder i den kommende juni. Derefter vil projektet anvendes som et valgkort for Bush. Efter afgørelsen om den nye administrations skæbne vil man påbegynde implementering af gen"-formning af regenterne" i regionen, både dem som følger USA og dem, der følger andre. På dette tidspunkt vil faren ikke bestå i genformning af regenterne, men i herredømmet over regionen via disse regenter, samt i genindførelsen af den tilslørede og utilslørede kolonialisme på ny. Dette er faren ved USA's projekt og andre projekter, som kappes om regionen, hvis succes eller manglende af det samme er afhængig af ummah og af at den tager de standhaftige indstillinger for at forhindre implementering af disse projekter og tilintetgøre disse. I fald ummah gør dette, vil den få succes og izzah (ære og styrke), hvorimod hvis den læner sig passivt tilbage, vil den tabe og blive ydmyget. En ummah, som Allah har bæret med Islam, vil sandelig ikke læne sig passivt tilbage og heller ikke blive ydmyget og vil nedlægge disse projekter med Allahs billigelse.

Spørgsmål nr. 4: Sharon tog til USA og fremsatte sin plan for tilbagetrækning fra Gaza og fjernelsen af bosættelserne ensidigt. Ydermere formåede han at opnå Bush's opbakning hertil og fik også udtalelser om tilsidesættelsen af "repatrieringsretten" for flygtninge, samt godkendelsen af faktiske realiteter på jorden (bosættelser) under afgørelsen af de endelige grænser og følgelig er 67-grænser uforpligtende for jøderne. Men da Sharon fremlagde sin plan til sit parti, Likud-partiet, blev den nedstemt med ca. 60 % flertal. Betyder det at Sharons plan er faldet ved at den fejlede i at få succes under Likuds afstemning? Og kan man sige at disse udgør splidindikationer i Likud og tilsidesættelsen heraf fra magten i fremtiden?

Svar nr. 4: Jødernes interesse i tilbagetrækning fra Gaza er ikke ny, men har fundet sted for årtier side, og blev nævnt i deres politikeres munde som Yitzhak Shamir og andre. Den ene af dem sagde om Gaza at den er "Bikuben", hvor andre ønskede at havet tager den m.m. grundet den voldsomme modstand, som de havde stødt på

heri. Derudover er der det, at de ikke har det samme syn på Gaza som de ser på Vestbredden grundet falske toraenagtige betragtninger.

Men der er noget, man bør tage i betragtning for således at man kan få kendskab til motiverne bag Sharons plan. Dette er følgende: Enhver, der følger med jødestatens politik siden dens opståen, indser at denne politik er baseret på den gradvise indlemmelse af Palæstina, politik og dernæst i praksis. Den formåede at overføre sagen om sin besættelse af Palæstina, som blev besat i 1948 e.Kr., til en sag om dens besættelse af Vestbredden og Gaza besat i 1967 e.Kr. Følgelig blev diskussionen om tilbagevendelsen af Palæstina-48 til sin befolkning og tilintetgørelsen af jødeentiteten tilsidesat, til en sag om anerkendelse af jødeentiteten og tilbagevenden af Vestbredden og Gaza, besat i 1967 e.Kr. til sin befolkning. Derefter blev nogle spørgsmål adskilt fra Vestbredden og Gaza og betragtet som strids spørgsmål, dvs. spørgsmål som ikke er lige med resten af Vestbredden og Gaza i at være en ret for dens befolkning, som fx: flygtninge, grænser og bosættelser, hvor disse spørgsmål er blevet til strids spørgsmål, dvs. de er genstand for at diskutere frem og tilbage, og dermed opgav de Palæstina-befolkningens ret heri.

Dernæst kom Sharons plan, som udgør overførelsen af diskussionen om Vestbredden og Gaza til en diskussion om Gaza-sagen. Han erklærede sin plan, satte fokus herpå, og gik til Washington, mens han er bevidst om at den amerikanske administration under valgperioden vil tage hensyn til jødernes interesser som tager hensyn til sine interesser. Han fik Bush's støtte, og så blev spørgsmålet om tilbagetrækning fra Gaza til en begivenhed, der diskuteres internationalt, regionalt og lokalt.

Det ser ud til at det er netop, hvad Sharon ønskede. Altså at gøre omfanget af diskussion om adskillelsen af Gaza-spørgsmålet fra Vestbredden, grundfæste en tradition for muligheden om at diskutere en løsning for Gaza-striben uden nødvendigvis at implementere selv samme løsning på Vestbredden. Det vil sige, at der ikke nødvendigvis findes en løsning for Gaza, men kun når der findes en løsning for Vestbredden, eller når bosættelser bliver fjernet i Gaza, så bliver fjernelsen af disse i Vestbredden diskuteret. Med hensyn til hans reelle tilbagetrækning herfra, så var det ikke noget, der hastede for ham, men kommer senere, når der i den internationale politik bliver rodfæstet at der i Gaza findes en sag, som kan diskuteres isoleret fra Vestbreddens spørgsmål, om end tiden mellem hans plan i teori og hans implementering heraf i praksis bliver lang eller kort.

Med hensyn til spørgsmålet om, hvorfor vi sagde at Sharon med sin plan havde ønsket at skabe en præcedens for adskillelsen af Gaza-sagen fra Vestbreddens-sag samt at han ønskede at hans tilbagetrækning fra Gaza skulle komme på et senere tidspunkt efter skabelsen af atmosfærer, der tillader at diskutere Gaza-sagen uden at den nødvendigvis skulle være forbundet med Vestbredden og med den samme løsning, så skyldes det at han fremsatte sin plan til Likud-partiet for afstemning herom. Det er velkendt at administrationen i ethvert parti kender til den herskende politiske retning blandt medlemmerne, da et parti ikke er som fx en befolkning, hvor det er vanskeligt at have kendskab til den herskende orientering grundet mangfoldigheden af dens partier og organisationer og øvrige bestanddele. Af denne grund var Sharon fuldstændig bevidst om at hans plan ikke ville opnå partiflertallet.

Konklusionen er, at Sharon ønskede at skabe en præcedens ud af sin plan for at diskutere Gaza-sagen isoleret fra Vestbreddens sag, og på basis af tingenes efterfølgende udvikling vil fastsættelsen af tidspunktet for den reelle implementering af hans plan finde sted, om end det står fjernt eller nært, eller endnu nærmere.

Derfor kan man ikke sige at hans plan er faldet pga. hans manglende implementering af tilbagetrækningen på nuværende tidspunkt. Planen falder, når han ikke formår at dele Palæstina op i delvise spørgsmål, hvor hver enkelt diskuteres hver for sig isoleret fra de andre.

Ligeledes kan man ikke sige, at spliden bryder frem i Likud pga. deres manglende opbakning til Sharons plan, fordi Sharon vidste det i forvejen.

Det er nævneværdigt at faren ikke ligger i at Sharon planlægger og får USA's støtte. Men faren ligger i denne voldsomme tavshed over for jødeentitetens fortsatte eksistens og besættelse af Palæstina, som er en tavshed, der "trofast" deles af regenterne i muslimernes lande, autoriteten og forhandlerne.

Spørgsmål nr. 5: USA vendte alligevel tilbage og accepterede at søge hjælp i den forrige irakiske hær efter at have erklæret ophævelsen heraf. Er årsagen til USA's søgning efter hjælp i den forrige hær dens afmagt i forbindelse med dannelsen af en ny hær pga. den tiltagende afvisning fra Iraks befolkning af at slutte sig til denne hær, der er dannet efter besættelsens befaling? Eller ønsker USA den forrige hærs tilbagevenden for derved at sikre dens bevægelse under dennes opsyn, så dens soldater ikke udgør en fare for den?

Svar nr. 5: Med hensyn til USA's afmagt i forbindelse med dannelsen af en ny hær, så er det korrekt, da folk stadig har dybe islamiske opfattelser, som afviser kamp for kuffars skyld og afviser kamp under deres kommando. Disse opfattelser forbyder at man tilslutter sig en hær under kafir-besætterens befaling. Selv de få, som blev rekrutteret i denne hær af en eller anden grund nægtede at tage del med besætteren i kampen mod deres brødre i Fallujah.

Med hensyn til at tilstedeværelsen af individer fra den forrige hær under USA's opsyn skulle gøre deres fare mod denne mindre end tilfælde af at de ikke var det, så er det også korrekt.

Imidlertid er der noget andet, der fik USA til at søge hjælp i den forrige hær. For at vi forstår dette, bør vi nødvendigvis bemærke at USA er en stat, der adopterer den kapitalistiske ideologi. "Pragmatismen", dvs. målet helliger midlet, som er en grundsten i denne ideologi. USA har fastlagt en dato, hvor den "overdrager" magten til irakerne, som er 30.6.2004 e.Kr. Det var valgmæssige betragtninger, der foreskrev denne dato for således at Bush

kunne sikre ro og ingen kamp i løbet af månederne før valget, eller i det mindste begrænse drab iblandt hans soldater lige før valget, som er berammet til november 2004 e.Kr. Ifald kampen fortsætter i samme tempo, vil hans chance for at vinde aftage, eftersom dét at folk er optaget med deres menneskelige tab vil danne en modkampagne.

Den amerikanske hær, som besætter Irak, ydede al hvad den havde af udstyr og udrustning, som passer til kampen, både de lovlige og ulovlige våben, for at tilintetgøre modstanden eller afdæmpe dens styrke, men formåede det ikke. Den formåede heller ikke at invadere en by, der er lille i forhold til byernes mål, men stor hvad angår befolkningens heltemod og hjerter, som er fyldt med iman. Trods dét at den amerikanske hær fortsatte i en hel uge med anvendelse af artillerier, kampvogne, helikoptere og endda kampfly. Alligevel var den ikke i stand til at kontrollere Fallujah, Jenin-tvillingen, som er den provins, der med sit heltemod besejrede jødestaten med dens fly og kampvogne.

Derfor indså den amerikanske hær, som er betaget af magtarrogance, at dens fortsættelse med sine militæraktioner - uanset hvor brutale de måtte blive - ikke vil gøre den i stand til at destruere den heltagtige modstand mod dens aggression, og vil endda ikke engang afdæmpe denne.

Derefter opgav den amerikanske hær magtarrogancens selvbedrag, som udgjorde titlen for dens opnåelse af hvad den ønsker. Hæren opgav den og benyttede sig af den politiske snuhed gennem forhandlinger og manøvrer indtil den formåede at få en gruppe af den forrige (irakiske) hær til at overtage opretholdelsen af sikkerhed og sikring af ro i Fallujah. Dermed gjorde denne gruppe det den amerikanske hær selv ikke formåede at gøre.

Ydermere er det det samme som den amerikanske hær forsøger i Najaf. At skabe en fløj bestående af landets befolkning, der står imod en anden fløj, og dermed sparer de den amerikanske hær tabets byrde i sine rækker samt sikrer herfor hvad den ønsker af afdæmpning af modstanden og bevarelsen af hærens sikkerhed, selv forholdsvist, indtil ”overdragelsen” af den civile magt til dem, der samarbejder med denne blandt irakere, bliver gennemført, for at Bush fuldfører sin valgkampagne problemfrit og uden hindringer.

Følgelig; til trods for den amerikanske besættelseshærs afmagt i at gennemføre sine planer om invadering af Fallujah pga. hvad den oplevede af ekstraordinært heltemod, der påførte den massive tab og forvoldte den ydmygelse og fornedrelse, trods modstandskæmpernes få våben i forhold til den amerikanske hærs arsenal, som er fuldt udrustet med adskillige slags destruktive våben, men alligevel vil hærens evne til at tiltrække en gruppe af den forrige (irakiske) hær, der sikrer at ingen gør modstand mod besætteren, samt hærens bestræbelse på det samme i Najaf for derved at sikre at ingen gør modstand mod denne og for at uddrive modstandskæmperne ud af Najaf gennem deres brødres hænder, hvor hæren derigennem formår at realisere alt førnævnte og sikre roen indtil ”overdragelsen”, betyde at den lykkedes med at realisere hvad den ikke evnede gennem militæraktionerne.

På grund af alt ovennævnte accepterede og endda insisterede den amerikanske hær på at få hjælp fra en gruppe af den forrige (irakiske) hær for at den realiserer for denne hvad den selv ikke var i stand til at realisere.

Spørgsmål nr. 6: Den 6.5.2004 e.Kr. erklærede Georgiens præsident Mikhail Saakhasjvili påbegyndelsen af genforeningen af sit land i kølvandet på omstyrtelsen af Adsjarien-regionens guvernør Aslan Abasjidsje. Omstyrtelsen skete takket være formanden for det russiske nationalsikkerhedsråd Igor Ivanov og hans rolle i at overbevise Aslan om at træde tilbage og tage af sted med Ivanov til Moskva. Den georgiske udenrigsminister, Salome, roste den store rolle som Rusland spillede i løsningen af konflikten.

Spørgsmålet man spekulerer over i denne forbindelse er: Hvad fik Rusland til at opgive sin agent i Adsjarien Aslan Abasjidsje? Og at bidrage med at løse Adsjarien-konflikten og grundfæste Saakhasjvilis styre, USA's kendte agent?

Svar nr. 6: Til at starte med bør man kaste lys over Adsjariens geografiske vigtighed. Adsjarien ligger i det Sorte Hav som inkluderer Batomi-havnen, som er en centralhavn for olieeksport, hvilket betyder at den er af betydning for USA som ønsker opførelsen af en olieledning fra Baku ved det Kaspiske Hav gennem Georgien til det Sorte Hav. Dette betyder at den besidder en strategisk vigtighed for USA. Derfor interesserede USA sig for at underligge regionen centralmagten i Tblisi fuldstændigt, dvs. den amerikanskloyale regering deri.

Til trods for at det, der er sket i Adsjarien ikke ligger uden for den amerikanske plan i Kaukasus, Centralasien og Østeuropa, som går ud på at kvæle Rusland og minimere dens regionale indflydelse og vitale sfære, så har Adsjarien en høj prioritet grundet dens beliggenhed i det Sorte Hav og tilstedeværelsen af Batomi-havnen deri.

Adsjarien-spørgsmålet var tilsyneladende blandt de vigtigste spørgsmål, der blev fremlagt under Powells besøg i Moskva den 26.1.2004 e.Kr. Den amerikanske ambassadør i Moskva, Alexander Fercho, beskrev dette besøg i for al-Hayat avisen den 24.1.2004 e.Kr. som ”yderst vigtigt”. Han sagde, at Powell agter at diskutere spørgsmålene, som er relateret til de tidligere sovjetiske republikker med den russiske part. Han påpegede, at et af besøgets vigtigste mål repræsenteredes i undersøgelsen af ”lighedspunkter” mellem de to parter, den russiske og den amerikanske, inden for det tidligere sovjetiske rum. Den amerikanske ambassadør indrømmede tilstedeværelsen af ”specifikke problemer”, der hindrer forsoning af forholdene mellem begge parter i denne region ... en række russiske politikere krævede at diskutere dette dossier med den amerikanske minister. Formanden for udenrigsanliggende-udvalget i det russiske parlament, Costantin Kotsachiov, kaldte til indførelsen af dossieret om den amerikanske militære tilstedeværelse i regionen i besøgets agenda. Optrapning af debatten omkring dette spørgsmål skete i takt med vestlige massemediers lækage af oplysninger, som omhandler hvad der

blev betegnet som indgåelse af en russisk-amerikansk ”handel”, der tilsigter deling af indflydelse i den tidligere sovjetiske region. Russiske analytikere betragtede den førnævnte udtalelse fra den amerikanske ambassadør i Moskva som signal på en aftale mellem de to parter. Hertil erklærede Kremls talsmand at den russiske præsident Vladimir Putin vil foretage drøftelser med den amerikanske minister, som fokuserer på en række internationale og regionale dossierer og i spidsen herfor, situationen i Irak, og spørgsmålet om atomsamarbejdet mellem Rusland og Iran. Kilder nævnte, at Powell under besøget vil drøfte udviklingen af sagen om olieselskabet Yukos, hvis store aktionærer retsforfølges af de russiske myndigheder med anklager om finanskorruption”.

Straks efter sin ankomst til Moskva kritiserede Powell Moskvas politik, både indenrigs og udenrigs. I en tone uden fortilfælde udtrykte han forbehold over for demokratiet i Rusland, og mente at der findes ”barrierer i forholdene mellem de to lande imellem, i fald de fælles værdier og normer fortsat udebliver”.

Med hensyn til Tjetjenien udtrykte Powell sit lands bekymring over for ”nogle sider af Moskvas indenlandske politik i Tjetjenien”, og ligeledes ”Ruslands forhold til sine naboer inden for SNG”. Han tilføjede, at Washington respekterer den russiske jords enhed, ”men ser i samme grad på rettighederne for Ruslands naboer”.

Efterfølgende, og som al-Hayat avisen omtalte i sit ovennævnte nummer, stræbte den amerikanske minister efter at afdæmpe sin tone efter sit møde med Putin. Under en fælles pressekonference med Igor Ivanov sagde han at han ”drøftede spørgsmålene demokratiet og pressefriheden i Rusland med præsidenten uden at dette dossier udgjorde centrum for drøftelserne”.

Dette indikerer, at Powells kritik lige efter hans ankomst fra Georgien ikke var relateret til Moskvas demokrati og heller ikke pressefriheden heri. Det samme gælder hans udtalelser om Tjetjenien, som alene har fundet sted for at forhandle herom.

Det ser ud til at man er blevet enig om at se bort fra det tjetjenske dossier og udryddelseskrigen, som kafir og forbryderen Putin gennemfører deri, samt at give besked til Georgien om ikke at yde nogen form for støtte eller husly for Tjetjenien, til gengæld for at Rusland opgiver Adsjarien og sin agent Aslan Abasjidse. Den nye georgiske præsident, der efterfulgte den tidligere nedstyrede præsident Sjevardnadse, har indrømmet over for al-Hayat avisen den 27.12.2004 e.Kr. at Tblisi ydede store lempelser til den tjetjenske modstand.

Det ser ud til at Aslan Abasjidse indså, at Rusland har svigtet ham, så ønskede han gennem bombning af broerne, der forbinder hans region med Georgien, at forhindre nogen georgisk fremmarch pga. hans viden om at den russiske hær, som er udstationeret i den russiske base i Adsjarien, ikke vil intervenere i Adsjarien til hans fordel. Men Georgien havde ikke planer om at rette et militært slag, men det forholdte sig således som der siges: Det frygtede kommer fra den sikre side, idet formanden for det russiske nationalsikkerhedsråd, som er Aslans ven, tog af sted til Adsjarien for at overbevise ham om at tage med til Moskva, hvilket faktisk skete den 6.5.2004 e.Kr.

Således gennemførtes handlen mellem USA og Rusland om at give Rusland frie hænder i sine forbrydelser i Tjetjenien med garantien om USA’s tavshed over for Rusland i forbindelse med disse forbrydelser, og endda med støtte ud fra betragtningen heraf som et internt spørgsmål, samtidig med at USA holder fingrene væk fra Ruslands interesser i de tidligere sovjetiske lande, til gengæld for fjernelsen af Ruslands indflydelse i Adsjarien og dens agent Aslans fuldstændige afgang til Moskva.

Men Putin tager fejl, hvis han tror, at disse indrømmelser fra hans side vil holde USA væk i den nære fremtid. USA er fast besluttet på at indskrænke Rusland gennem indplantning af militærbaser i det tidligere Sovjetunionens regioner, selv ved at efterlade Rusland uden regional indflydelse via de amerikanske styrkers og NATO’s udstationering ved dens port. Rusland vil muligvis indse dette, men først når det er for sent.

26. Rabie al-Awwal 1425 e.H.
15.5.2004 e.Kr.